

om Grunden til Spølykker kunde give nogen Anvisning ogsaa med Hensyn til, hvilke Fordringer man maa stille til Skibenes Udrustning, tror jeg ikke, at man vil kunne forsvare at opsætte at lovgive ogsaa om denne Side af Sagen, indtil man ad statistisk Veie har faaet Hjælp til Løsningen af det Spørgsmaal, som her er nævnt, hvad der behøves for at afværge Spølykker. Altsaa jeg var dengang af den Mening og nærer den endnu, at det er rigtigt at behandle begge de to Sider, der høre til Løsning af det foreliggende Emne, samtidigt. Nu er der for ganske kort Tid siden overleveret Regjeringen en Kommissionsbetænkning og Udkast til Lov ogsaa om den Del af Sagen, som angaar Forholdsregler mod usødgtige Skibe; men det vil indses, at Ministeriet maa forbeholde sig at overveie og gennemarbejde et saadant Forslag, og at man ikke er i Stand til at forelægge det ganske saaledes, som det er kommet til Ministeriet. Det vil findes naturligt, at Ministeriet maa have nogen Tid til Overveielse og mulig Bearbejdelse af en Sag af saa stor Betydning. Dertil kommer, at en under Justitsministeriet forterende Kommission, saavidt jeg erindrer Handels- og Søfartskommissionen — jeg vil dog ikke indestaa for, at jeg angiver Navnet ganske korrekt — gennem Justitsministeriet har udtalt et Ønske om at maatte faae Anledning til at udtale sig om det fremkomne Forslag, et Ønske, som Indenrigsministeriet har troet at burde opfylde. Der er itaag tilsendt den nævnte Kommission de fornødne Exemplarer af Betænkningen. Da jeg veed, at denne Sag følges med levende Interesse af ærede Medlemmer fra forskjellige Sider, ligesom Regjeringen skjænter den stor Interesse, vil den blive fremmet saa hurtigt, som det efter Omstændighederne lader sig gjøre.

N. W. Jensen: Jeg deler den Opfattelse, der fra forskjellige Sider er fremsat om det Ønskelige i, at man denne Gang havde undgaaet en nærmere Behandling af Finantsloven, og sendt den i Udvalg, navnlig i Betragtning af, at det er os bekendt, at Arbejderne i det tidligere Udvalg vare saa vidt fremmede, at den foreløbige Betænkning var trykt, den Gang den første Del af denne Session blev sluttet. Det er imidlertid kommet til en Forhandling, og da man under den fra forskjellige Sider har fremsat Bemærkninger vedrørende Bevillingerne til Forsvarsvæsenet, skal jeg tillade mig ogsaa at udtale mig derom, og det itaag fordi Finantsloven jo er bleven det eneste Sted, hvor man kan faae Leilighed til at udtale sig om Forsvarssagen. Jeg skal selvfølgelig knytte de Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte om denne Sag, til Finantsloven.

Det er ikke noget Nyt, naar vi behandle denne Lov, at der fremsættes Anker over de store Bevillinger til Forsvarsvæsenet og det hver Gang væsentlig fra de selsomme Medlemmer. Det

vilde derimod være noget aldeles Nyt, hvis vi oplevede, at disse ærede Medlemmer vilde gaa ind paa disse Bevillinger. Men et af disse Medlemmer har dog en vis Art af Berettigelse til at optræde, som han gjør, og det er det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (V. Holm). Det ærede Medlem stemte nemlig i sin Tid mod Hærloven, fordi den, som han sagde, vilde medføre saa store finantsielle Byrder; at han frygtede for, at Landet ikke vilde være i Stand til at udrede dem, uden derved at maatte tilføjes andre berettigede Hensyn. Jeg finder derfor, at der er fuldstændig Konsekvens i dette ærede Medlems Optræden. Dette kan jeg derimod ikke sige om det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), thi det er jo bekendt, at Ingen hidrog mere end han til, at Hærloven af 1867 blev vedtagen. Noget, jeg regner til stor Fortjeneste for det ærede Medlem; men har det ærede Medlem været med til at virke for den nævnte Lovs Gjennemførelse, bør det efter min Formening ogsaa være hans naturlige Opgave at sørge for, at Hærloven kommer til at bestaa efter sit Ord og sin Aand saa længe, til vi paa lovmæssig Maade sætter noget Andet i Stedet. Jeg forstaaer derfor ikke det ærede Medlems Udtalelser; thi skal jeg se hen til de ordinære Bevillinger paa § 22, da maa disse i alt Besæntligt betragtes som et Normalbudget, navnlig henset til den Slutningsbestemmelse, der findes i Hærloven. Heri siges nemlig, at Hærloven skal underkastes en Revision hvert Aar, og fører Revisionen ikke til en ny Lov, skal den gamle blive bestaaende. Altsaa, vil man bort fra Udgifterne paa § 22, kan man kun naae det ved en ny Lov. Hvad Bevillingerne paa § 26 angaar, er Forholdet jo et andet. Der kan man jo sige ja eller nei, og Folkethinget har ved mangfoldige Leiligheder viist, at dets Tilbøjelighed er stærkest til at sige nei. Paa Paragrafens Enteltheder skal jeg ikke gaa ind, da den hidterede Minister nylig har udtalt sig derom; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at da det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte, at der paa Finantsloven var forlangt 19,680,000 Kr. til Forsvarsvæsenet, indrømmede han ganske vist, at derunder var skjult nogle Udgifter, som ikke i streng Forstand kunde siges at vedrøre Forsvarsvæsenet, og han maatte jo dermed mene. Udgifterne til Fyr- Løds- og Bagervæsenet m. m. Det vilde have været korrekt, om det ærede Medlem havde truffet den Million fra, som medgaar til disse Poster; men det ærede Medlem har en vis Tilbøjelighed til, saa snart det gjælder om Bevillinger til Forsvarsvæsenet, at bruge en Label, der, saa vidt mig bekendt, endnu ikke er indført i Skolerne; jeg skal i saa Henseende minde om, hvorledes de Fordringer, der i sin Tid stillede om Bevillinger til Befæstninger, vovede op til en ganske usforholdsmæssig Hvide ved Anvendelse netop af den samme